

broj 3.
prosinac 2025

JEŽEVA BODLJA

Digitalni časopis za djecu i roditelje
odgojno obrazovne skupine Ježići

TEMA BROJA:

DOBAR VEČER I ČESTIT VAM BOŽIĆ !

U OVOM BROJU JEŽIĆI IZDVAJAJU...

STRUČNA TEMA - OBRADA PSIHOLOGA

TAJNA OPERACIJA ČIZMICA - USPIJEŠNO IZVRŠENA!

LOKALNE RIJEČI I FRAZE U PRIJEVODU JEŽIĆA

ZABORAVLJENA ČAROLIJA U KUVERTI

DOBAR VEČER I ČESTIT VAM BOŽIĆ!

STUCKA OD GLINE: ŽIVA PETRINJSKA TRADICIJA

PRIČU NAM PRIČA TETA KATARINA MATIJEVIĆ

CRTEŽ MJESECA

LITERATURA

EMPATIJA U VRTIĆU

Blagdansko je vrijeme, svi smo zaokupljeni svojim brigama i mislima, spremamo blagdanske planove i u čestoj smo žurbi, a okruženi smo medijima koji nas pozivaju na empatiju i zajedništvo i već nekako, duboko u sebi, znamo da je prosinac vrijeme darivanja, ljubavi i dobrote. No radimo li dobro samo zato što nam je netko to rekao ili ljudi u sebi imaju urođenu empatiju koja se s vremenom razvija? Ako imaju, kako se ona uopće razvija? Kako možemo kod svoje djece potaknuti razvoj empatije? Treba li nam uopće empatija u današnjem svijetu? *Tabula rasa* (lat. prazna ploča) čest je opis djetetovih znanja prilikom rođenja, no već odavno znamo da djeca uče i prije nego što se rode. Umjesto prazne ploče, djecu je bolje opisati kao nebrušene dijamante od kojih možemo napraviti što god želimo, skoro... Je li onda i empatija dio „tvorničkih postavki“ djeteta pri rođenju? Ne baš, barem ne u obliku kakvom ju odrasle osobe poznaju.

DEFINICIJA I POČETAK EMPATIJE

Ukratko, empatija se definira kao sposobnost razumijevanja emocija drugih ljudi i primjerenog reagiranja na te emocije. Psiholozi empatiju dijele na dvije komponente. Prva je emocionalno reagiranje na druge ljude, koja se obično razvija u prvih šest godina i vrlo često je ono na što obraćamo najviše pozornosti jer je to upravo ponašanje u situacijama kada očekujemo empatiju od neke osobe. Druga komponenta je kognitivna reakcija koja se odnosi na stupanj u kojem su djeca sposobna „staviti se u tuđe cipele“ i razvija se nešto kasnije od

emocionalnog reagiranja. No samo malo... Kako će dijete ispravno emocionalno reagirati u prvih šest godina života ako se još ne može staviti u nečiju drugu poziciju? Zapravo, razvoj cjelokupne empatije, zbog raznih procesa učenja i socijalizacije, napreduje, naizgled, malo naglavačke.

RAZVOJ

Emocionalna empatija vidljiva je kod većine djece u **prvoj godini života**. Dijete će vrlo vjerojatno i samo početi plakati kad vidi da drugo dijete plače. Dijete u toj dobi ne poznaje granicu između sebe i svojeg okruženja, stoga tugu drugog djeteta tumači kao svoju. Zbog toga često nastaje vlakić plača u najmlađim jaslama čim jedno dijete počne plakati.

Između navršene **prve i druge godine života** dijete razumije granicu sebe i svijeta te činjenicu da tuga drugog djeteta nije nužno i njegova tuga. U ovom periodu njihovog života pokušat će iskazati svoja prva empatična ponašanja i ublažiti žalost drugog djeteta, ali zbog nedovoljne kognitivne zrelosti djeca često nisu sigurna što treba učiniti. Dolazi do zbunjenosti i tu možemo vidjeti velik broj različitih dječjih reakcija. Reakcije uglavnom možemo grupirati u tri grupe: pomaganje/tješjenje, promatranje ili izražavanje neugodnih emocija (što uključuje povlačenje iz situacije, a u nekim situacijama će drugo dijete ukoriti ili udariti uplakano dijete). Ovdje već možemo vidjeti emocionalno reagiranje, ali djeca djeluju refleksno ili naučeno bez da nužno znaju zašto to rade.

Kako **sazrijevaju njihove kognitivne i perceptivne sposobnosti**, djeca uče prepoznavati razne znakove žalosti ili bilo koje druge emocije druge osobe te usklađivati svoju reakciju s prikladnim ponašanjem. Tu napokon sve ima smisla i naglavačke sazrijevanje empatije polagano poprima smislenu cjelinu. Dijete je prvo emocionalno reagiralo bez pravog razumijevanja situacije, a sada počinje razumijevati i prilagođavati svoje reakcije.

U **dobi od šest godina počinje** „stavljanje u tuđe cipele“, odnosno kognitivna empatija. Dijete može razumjeti da je prijatelj tužan jer je npr. izgubio svoju igračku te ocijeniti treba li prići svojem prijatelju i utješiti ga na neki način ili ga ostaviti na miru.

Empatija se dalje, u obliku reakcija, ne mijenja previše, već se proširuje krug osoba prema kojima će dijete pokazati empatiju. **S osam godina** dijete će moći pokazati empatiju i prema nepoznatim osobama s kojima dolazi u kontakt, a **nakon desete godine** moći će pokazati empatiju i prema osobama s kojima nije u izravnom

kontakta te prema osobama koje nikad nije sreala, bila to osoba iz susjedstva ili neke druge zemlje.

DRUGI ČIMBENICI

U empatiji je jako važno istaknuti odgoj i neke njegove komponente (roditelje, vrtić, prijatelje, kulturu...) koje određuju iz koje grupe reakcija će dijete pokazati empatičnu reakciju, ili izostanak iste. U osnovi, kultura određuje prikladna empatična ponašanja, a na okolini je da djetetu prenesu ta ponašanja npr. kada i sami empatično reagiramo ili kada igramo igre uloga gdje nas djeca mogu promatrati i upijati znanje.

Zaključno, djeca od najranije dobi imaju potrebu reagirati na emocije drugih, no ne znaju kako i ne shvaćaju zašto. Važno im je u tim trenucima pokazati kako reagirati, a s vremenom će, kroz svoj kognitivni razvoj, shvatiti i zašto tako reagiraju. A kako će reagirati određeno je kulturom, odnosno onome što je prihvaćeno u društvu.

DAVID VUJASIĆ, psiholog

TAJNA OPERACIJA ČIZMICA - USPJEŠNO IZVRŠENA -

Nekoliko tjedana prije blagdana svetog Nikole, u domovima naših tajnih agenata, baka, odvijala se prava špijunska akcija. Dok su "Ježići" bezbrižno provodili dane u vrtiću, bake su kod kuće marljivo šivale, krojile i izrađivale unikatne čizmice.

Operacija "Čizmica" je dosegla svoj vrhunac na sam dan svetog Nikole kada su ih dočekale šarene čizmice pune slatkiša. Oduševljenje je bilo neopisivo! Izrazi na njihovim licima bili su neprocjenjivi, mješavina iznenađenja, znatiželje i čiste sreće.

Ovaj dirljivi pothvat baka nije uljepšao samo blagdan djeci, već je pokazao i snagu zajedništva te vrijednost ručnog rada i truda uloženog u druge. Operacija "Čizmica" je tako, osim darova, donijela i važnu poruku o ljubavi i nesebičnosti ostavljajući trajan trag u srcima i sjećanjima svih sudionika.

Veliki pljesak za naše tajne agentice - bake!

Odgojiteljica: "Što je zdenac?"
Niko: "Zdenac? Ne znam... Što je zdenac teta?"
Odgojiteljica: "Znaš li što je bunar?"
Niko: "Pa to znam. To je ono što gore ima krov, a dolje veliku rupu u kojoj je voda."
Odgojiteljica: " Eto, bunar još zovemo i zdenac."
Niko: " Zdenac? Glupo. Bolje da se zove žednac."
Odgojiteljica: "Žednac?"
Niko: "Pa da, ideš na žednac kada si žedan."

Odgojiteljica: "Što bi značila riječ "taubek"?"
Niko: "Retrovizor."
Petra: "Onaj koji pleše balet."

Odgojiteljica: "Što je "cukor"?"
Matija: "Pas"
Dorian: "Neka psovka sigurno."
Lukas I. : "Otrov za miševе."

Odgojiteljica: "Što je "fruštuk"?"
Matija: "Frula."
Bojan: "Kruška."

Odgojiteljica: "Što je "griša"?"
Bojan: "Griz i griz."
Dorian: "Kada se netko grize."
Vito S. : "Gripa."

LOKALNE RIJEČI I FRAZE U PRIJEVODU JEŽIĆA

Odgojiteljica: "Što je "Gluha nedjelja"?"
Matija: "Utorak."
Dorian: "Taj dan ne idemo vrtić."
David P.: "Onda možeš raditi što hoćeš.
Možeš kositi i sve zato što se ne čuje."

Odgojiteljica: "Što bi značila riječ "nazaj"?"
Dorian: "Stop, kada te zaustavi policajac."
Petra: "Muzej."

Odgojiteljica: "Što je "španga"?"
Dorian: "Neka špaga dugačka."
Petra: "Kada pecaš ribe pa vučeš onu špagu."

Odgojiteljica: "Što bi značila riječ
"štukati"?"
Petra: "Kada šepaš na jednu nogu kao moj
tata."

Odgojiteljica: "Što bi bila "tuka"?"
Bojan: "Štuka."
Niko: "Stari poklopac."

Odgojiteljica: "Što bi bila "firanga"?"
David P. : "Gitara."
Petra: "Svirač trube."

U DIGITALNOM DOBU, KADA SU BRZE PORUKE I EMOJIJI POSTALI NORMA, TRADICIJA PISANJA BOŽIČNIH ČESTITKI RUKOM POLAKO PADA U ZABORAV. IPAK, TAJ MALI KOMAD PAPIRA NOSI TEŽINU KOJU EKRAK MOBITELA NIKADA NE MOŽE ZAMIJENITI.

MOŽDA JOŠ NE ZNAMO PISATI, ALI ZNAMO SAMI IZRADITI SVOJU ČESTITKU. STAVILI SMO ČESTITKE U KOVERTU, STAVILI POŠTANSKU MARKU I UBACILI JE U VELIKI ŽUTI SANDUČIĆ, A SADA ČEKAMO. ČEKAMO IZNENAĐENJE NA LICIMA RODITELJA KOJI ĆE MEĐU RAČUNIMA PRONAĆI NAJTOPLIJU PORUKU SVOGA DIJETETA.

OVE GODINE SMO PRESKOČILI "COPY- PASTE" I VRATILI TOPLINU KOJA PUTUJE U KOVERTI.

ZDRAVLJE I VESELJE " JEŽIĆI" VAM ŽELE.

ZABORAVLJENA ČAROLIJA U KUVERTI

OVAKO SMO MI TO
NAPRAVILI

U BLAGDANSKOM OZRAČJU KOJE OVIH DANA GRIJE SRCA LJUDI, PONOVO JE OŽIVJELA JEDNA OD NAJLJEPŠIH TRADICIJA NAŠEG KRAJA. UZ RADOSNI POZDRAV "DOBAR VEČER I ČESTIT VAM BOŽIĆ!" ODRŽAN JE SVEČANI PRIKAZ PETRINJSKIH BETLEMAŠA, ČIME JE JOŠ JEDNOM ODANA POČAST BOGATOJ KULTURNOJ BAŠTINI GRADA NA PETRINJČICI.

POSEBNU ČAR OVOGODIŠNJOJ PROSLAVI DALI SU RODITELJI NAŠIH "JEŽIĆA". SVOJIM ANGAŽMANOM I LJUBAVLJU PREMA ZAVIČAJU, ONI SU UTJELOVILI LIKOVE IZ NARODA I OŽIVJELI TEKSTOVE KOJE JE OD ZABORAVA OTRGNUO POZNATI POVJESNIČAR PROF. IVAN RIZMAUL.

OBIČAJ JE OVO KOJI SE I DANAS IZVODI TE ČESTITARI OBILAZE DOMOVE GAJEVE ULICE I OKOLNIH ULICA. SPECIFIČAN PO SVOJOJ SCENOGRAFIJI I SIMBOLICI, OVAJ OBIČAJ PREDSTAVLJA SRŽ LOKALNOG IDENTITETA.

VAŽNOST PETRINJSKIH BETLEMAŠA I NJIHOVA IZVORNOST PREPOZNATI SU I NA DRŽAVNOJ RAZINI. OVA JE TRADICIJA SLUŽBENO UVRŠTENA U REGISTAR KULTURNIH DOBARA REPUBLIKE HRVATSKE KAO ZAŠTIĆENO NEMATERIJALNO KULTURNO DOBRO.

DOBAR VEČER I ČESTIT VAM BOŽIĆ!

OŽIVLJAVANJEM PETRINJSKIH OBIČAJA, RODITELJI DJECE MALIH "JEŽIĆA" NISU SAMO ULJEPŠALI OVE BLAGDANE, VEĆ SU I DJECI PRENIJELI NAJVAŽNIJU LEKCIJU KAKO VOLJETI I POŠTOVATI SVOJE KORIJE NE!

Jos jednom svima Vama - dobar večer i čestit Božić žele djeca, voditelji i odgojiteljice skupine "Ježici"!

Srce puno ponosa

U svijetu naših "Ježića" svaki dan je nova avantura, no ono što našu skupinu uistinu čini posebnom nije samo dječja mašta, već nevjerovatna podrška koja stoji iza njih. Mi danas ne pišemo tekst o djeci, već o vama - našim roditeljima, bakama, djedovima, ujacima, tetama i cijeloj toj neumornoj obitelji koja diše zajedno s nama.

Svjesni smo da je u današnjem užurbanom tempu slobodno vrijeme najdragocjeniji resurs. Upravo zato, naše je srce veliko kao kuća kada Vas vidimo na svakoj probi (nakon posla ili prije noćne smjene), spremne za rad, smijeh i zajedničko stvaranje. Hvala Vam što aktivno sudjelujete u svakom našem projektu i što naše vizije ne ostaju samo na papiru, već postaju stvarnost. Bez Vaše podrške i bodrenja i te nevjerovatne energije "Ježići" ne bi bili ono što jesu danas - sretna i kreativna zajednica.

Ovaj put, pljesak nije za djecu, nego za Vas. Hvala Vam što nas podržavate, što nam vjerujete i što nam pomažete graditi svijet u kojem su ideje, zajedništvo i trud najvažnije lekcije koje naši mališani mogu naučiti.

Ponosni na Vas,

Vaše odgojiteljice Martina i Ivana

i Vaši i naši "Ježići"

STUČKA OD GLINE - ŽIVA PETRINJSKA TRADICIJA

Petrinja je grad čiji je identitet stoljećima oblikovan glinom i lončarskim obrtom. U srcu te bogate baštine nalazi se stucca, simbol grada i suvenir koji prenosi priču o generacijama vrsnih majstora lončara.

Jedan od najistaknutijih čuvara ove tradicije je Matej Stanešić, kralj stucca, umirovljeni lončar iz Gajeve (Lončarske) ulice, koji je svoj život posvetio očuvanju i prenošenju znanja ovog starog zanata. Srećom, svoje znanje prenesao je na mladog majstora Valentina Valebta pa tradicija živi i dalje.

Tradicija lončarstva u Petrinji seže daleko u prošlost, a sredinom 19. st. grad je bio poznat po brojnim lončarima organiziranim u cehove. Centar lončarskog života bila je današnja Gajeva ulica koja se zbog brojnih lončarskih radionica smještenih u njoj, nazvala Lončarskom ulicom. Stanovnike te ulice i danas Petrinjci zovu "Topari" (od *topf*, njemačke riječi za lonac).

**PRIČA O STUČKI I PETRINJSKOM
LONČARSTVA MORA NASTAVITI ŽIVJETI
KROZ NOVE GENERACIJE, SPAJAJUĆI
PROŠLOST S BUDUĆNOŠĆU.**

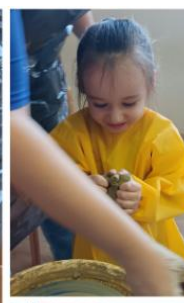
**LONČARSTVO U PETRINJI NIJE SAMO
OBRT, TO JE NAČIN ŽIVOTA, DIO
IDENTITETA GRADA KOJI SE S
PONOSOM ČUVA I NJEGUJE!**

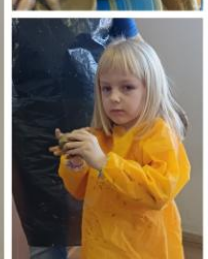
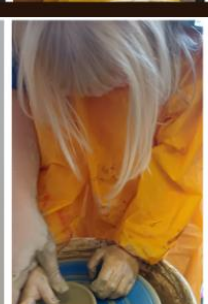

Da tradicija ne bi izumrla, ključno je njezino prenošenje na najmlađe. Tako su i "Ježići" imali priliku "okupati" ruke u glini i okušati se na lončarskom kolu.

Radionicu je vodila naša odgojiteljica Tamara Pucović koja je prošla obuku na radionicama koje je vodio Valentin Valent.

NA FOTOGRAFIJAMA STE
MOGLI VIDJETI KAKO SMO SE
PROVELI NA RADIONICI, A
NAŠOJ TETI TAMARI SE OD
SVEG SRCA ZAHVALJUJEMO
JER NAS JE NAUČILA KAKO
PRAVILNO "ZAPRLJATI RUKE
GLINOM"

hvala teti Tamara !

Prošetali smo se nekadašnjim centrom lončarskog života u Petrinji - Gajevom ulicom te zastali pored kuće obitelji Stanešić gdje smo mogli vidjeti razne primjere petrinjskih stucki...

MALA STUCKA

Priča o maloj stucki koja je čuvala hladnu vodu

U gradu Petrinji, gdje se rijeka Petrinjčica grli s velikom Kupom, živjela je djevojčica Mara. Voljela je skakati po kamenčićima kraj vode i slušati kako šumi: ššš... ššš... Kao uspavanka rijeka je pjevala: “Dobar dan, Petrinjo!”

Jednog sunčanog jutra, Mara je krenula s bakom na tržnicu. Putem su prošle pokraj male radionice. Iznutra se čulo: “vrrr-vrrr-vrrr” — okretalo se lončarsko kolo. “To je kolo koje od gline radi čuda,” šapnula je baka. “Ovdje su naši majstori lončari oduvijek radili vrčeve, lonce i zdjele. U Petrinji je glina posebna, lijepa i poslušna.”

Mara je zavirila. Majstor je rukama mazno oblikovao glinu. Prsti su mu plesali, a glina se pretvarala u malu posudicu s trbuščićem i grličem. “Što je to?” pitala je Mara širom otvorenih očiju.

“Stucka,” nasmiješio se majstor. “Naša petrinjska stucka. Nekad su je ljudi nosili sa sobom u polje, da voda ostane hladna – čak i kad sunce peče. Debela keramika čuva svježinu, a kad je ostaviš u hladu, voda ti kaže: ‘pij, pij, pij’ i bude baš dobra!”

Mara je dotaknula glatke, još vlažne stijenke posudice. “Mogu li i ja napraviti svoju malu Stucku?”

“Možeš,” reče majstor i posadi Maru pred kolo. “Ali polako. Glina voli strpljive ruke.”

Kolo je reklo: “vrrr... vrrr... vrrr...”

Marine ručice rekle su: “tap-tap, gladim... tap-tap, vrtim...”

A glina je govorila: “tu sam, tu sam, postajem nešto novo!”

Malo po malo, iz Marine gline izrasla je mala, nesavršena, ali vesela Stucka. Imala je trbuščić koji kao da je govorio: “mogu puno vode nositi,” i nosić (grličić) koji je šaptao: “polako, da ne prolijem.” Majstor je nacrtao maleni listić na boku — “za sreću i hladnoću,” objasni on.

“Ali tvoja Stucka mora na spavanje,” reče majstor. “Mora se dobro osušiti, pa ići u peć. Tamo će postati čvrsta kao hrabri kamen.” Mara je klimnula. “Laku noć, Stucko,” prošaptala je, i otišla s bakom kući.

Sljedećih je dana Mara često svraćala u radionicu. Dok se Stucka sušila, ona je sjedila kraj prozora i slušala Petrinjčicu kako pjeva: “ššš-ššš-ššš...” Ponekad bi donijela kamenčić u obliku srca i stavila ga na prozorsku dasku da Stucka ima društvo.

Jednoga dana majstor reče: “Vrijeme je! Peć je topla i spremna.”

“Hoće li se Stucka bojati mraka?” upita Mara.

“Ne,” nasmiješi se majstor. “U peći je kao u zmajevom truhu iz bajke — toplo, ali sigurno. Kad izađe, bit će hrabrija i jača.”

Peć je zašaptala: “hmmm... hmmm...”

Plamičci su tiho plesali: “t-ti-tii...”

A Stucka je hrabro spavala.

Kad su vrata peći širom otvorili, Stucka je izvirila — sjajna, topla i čvrsta. “Tu sam!” kao da je rekla. “Spremna sam za vodu!”

Majstor je namignuo Mari: “Hajde, napunimo je.” Mara je dotrčala do bunara u dvorištu. “Pljus—pljas!” Voda je ušla u Stucku i tiho zazvonila iznutra. Stucka je bila sretna. Osjećala je kako kroz nju prolazi hladnoća i ostaje, baš kako su davno učili stari majstori.

Mara je Stucku odnijela k rijeci. Sjele su na travu, a Kupa i Petrinjčica su pjevale dvoglasno. Mara je pažljivo natočila gutljaj. “Mmm, kako je svjež!” nasmijala se. Onda je ponudila baki: “Bako, i ti!” Baka je srknula i oči su joj zasjale. “Naša Petrinja zna čuvati vodu i priče,” rekla je. “Ova Stucka čuva i jedno i drugo.”

“Priče?” začudi se Mara.

“Da,” reče baka. “Davno, davno, još u vrijeme naših praprapradjedova, Petrinja je bila poznata po lončarima. Imali su svoj ceh i zastavu. A na zastavi—pogodi što?”

“Stucku!” vikne Mara.

“Tako je,” klimne baka. “Stucka je bila znak da ljudi znaju raditi korisne i lijepe stvari. Voda u njoj ostaje hladna, a ljudi postaju — prijatelji. Jer tko dijeli vodu, dijeli i priču.”

Mara je pogledala svoju malu Stucku. “Mogu li i ja dijeliti priče?”

“Već dijeliš,” reče baka i pogleda prema nebu. “Ova će Stucka i tvoje dane čuvati hladnima, kad sunce peče, i toplima, kad srce treba priču.”

Taj su dan Mara i Stucka prošetale gradom. Pozdravile su kovača (“klin-klin!”), pekara (“mmm, kruh miriši!”), i mačku koja je spavala na prozoru (“prrrr”). Svi su htjeli vidjeti malu Stucku. A Stucka je gledala svijet svojim okruglim trbuščićem i mislila: “Lijepo je biti korisna. Lijepo je biti iz Petrinje.”

Navečer su se vratile do radionice. Majstor je za Maru napravio tanku, šarenkastu vrpču. “Zašto?” pitala je Mara. “Da nosiš Stucku kao torbicu — da bude uz tebe. Ali pazi: s vodom ide polako, gutljaj po gutljaj. Tako se voda i priča ne proliju.”

Mara je zavezala vrpču i pogledala svoj odraz u prozoru: jedna djevojčica, jedan osmijeh i jedna Stucka — mala, ali važna. “Sutra ću je odnijeti u vrtić,” rekla je. “Ispričat ću prijateljima kako se glina pretvara u posudu, kako kolo pjeva ‘vrrr’, kako peć šapće ‘hmmm’, kako voda ostaje hladna i kako dijeljenje čini srce velikim.”

“Eto,” nasmiješio se majstor, “tako tradicija putuje — iz ruku u ruke, iz priče u priču.”

Kad se sunce sakrilo, a rijeke zašuštale za laku noć, Mara je Stucku stavila kraj kreveta. “Laku noć, Stucko,” tiho je rekla. “Sutra ćemo opet piti vodu i pričati priče.”

A Stucka je šapnula, samo za Marine uši: “Dobru noć ti želim, I otkrit ću ti jednu malu tajnu: tvoja priča je već postala dio Petrinje.”

I tako, u gradu gdje se dvije rijeke grle, jedna je mala Stucka čuvala vodu — i čuvala priču.

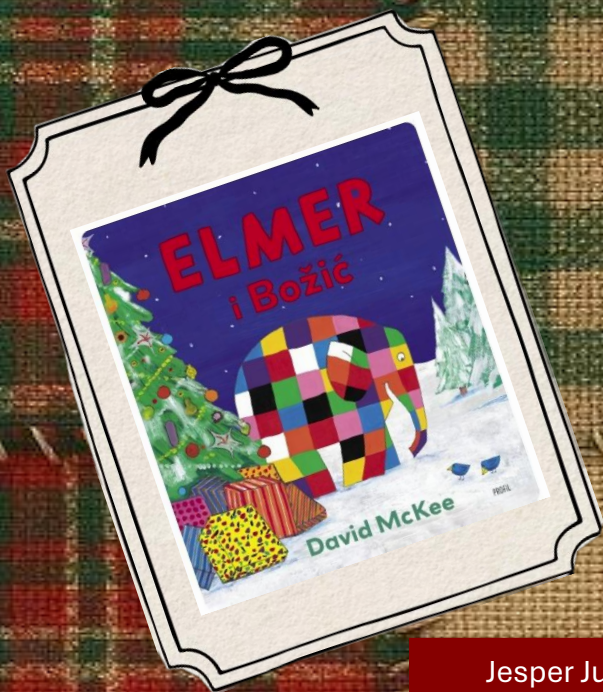

Priču nam je i ovaj put pročitala autorica teta Katarina Matijević i to u Centru za mlade Laura. Posebno smo bili sretni jer su nam ovaj put društvo pravili naši prijatelji iz susjedne vrtićke sobe - Zečići. Nakon čitanja priče, teta Katarina je za nas pripremila jednu kreativnu radionicu, a svatko od nas je obojio stucky iz priče na način na koji želi.

CRTEŽ MJESECA

Niko Belošević, *Betlemaši*

David McKee – Elmer i Božić

Ova knjiga donosi toplu i duhovitu božićnu priču o šarenom sloniću koji s prijateljima otkriva radost darivanja i zajedništva. Ova vesela slikovnica slavi prijateljstvo, različitost i čaroliju blagdana, pružajući djeci nezaboravno čitateljsko iskustvo puno smijeha i topline.

Jesper Juul , Empatija

Jačanje empatije autori ove knjige smatraju preduvjetom za miroljubiv svijet suživota.

U tu svrhu moraju djeca – i odrasli! – ponovno stupiti u kontakt sa samima sobom, sa svojim tijelom, svojim srcem i slikom koju imaju o samima sebi. Uz knjigu se dobiju i praktične vježbe koje će ojačati empatiju u djece te će pozitivno djelovati na njihov razvoj.

**LITERATURA
ZA
RODITELJE**

Gordana B. Flander i A. Karlović –
Odgajam li dobro svoje dijete

Autorice jednostavnim rječnikom obrazlažu učinkovite roditeljske postupke, ukazuju na zamke roditeljstva, pokazuju razumijevanje za roditeljske strahove, njeguju dijete u njegovoj posebnosti. Na često roditeljsko pitanje "Odgajam li dobro svoje dijete?", Gordana Buljan-Flander i Ana Karlović odgovaraju i stručno i praktično. Osim za roditelje, ovo je i knjiga za sve koji odgajaju djecu - odgajatelje, učitelje, nastavnike.

Dječji vrtić Petrinjčica

Mišana Dujnica 25, Petrinja

UREDNIŠTVO:

IVANA BERIŠA,
odgojiteljica

MARTINA PENTEK,
odgojiteljica

MARIJA LEKO,
pedagoginja

IZVORI

[Dobar večer i čestit Vam Božić]

1. Rizmaul I. (2012). *Petrinjski Božić*. Petrinja: Župa Svetog Lovre Petrinja

[Stucca od gline: živa petrinjska tradicija]

1. Keramički atelje Petrinja. Izvor preuzet s World Wide Web-a. Dostupno na: <https://www.otvoreniatelje.eu/>.

FOTOGRAFIJE

Sve fotografirana djeca imaju suglasnosti potpisane od strane roditelja.

Fotografije i slike povezane s dizajnom stranica preuzete su s platforme Pinterest i Canva te nisu zaštićene autorskim pravima. Dostupno na: <https://www.pinterest.com/> i <https://www.canva.com/>.

Fotografije preuzete za potrebe izrade rubrike [Stucca od gline: živa petrinjska tradicija] preuzete su sa stranica Turističke zajednice grada Petrinje te Keramički atelje Petrinje. Dostupno na: <https://petrinjaturizam.hr/> i <https://www.otvoreniatelje.eu/>.

Uredništvo i Ježici Vam žele sretan i
blagoslovljen Božić te uspješnu Novu
2026. godinu! Čitajte nas i dalje!